

[Arne Melchior]

den, han kom med i indledningen af sin tale, om, at der skal være tale om en flersidig indsats, og den, han mere udførligt kom med i slutningen af sin redegørelse, om, at det ene er ikke nok alene og det andet heller ikke, og at vi ikke kan udvide den offentlige sektor bare uden videre, fordi det lige den dag, det vedtages, vil se kønt og lovende ud, fordi det har nogle indbyggede konsekvenser, som vil gøre, at de positive virkninger undergraves og endda ender i et modsat nettoresultat af grunde, som arbejdsministeren udmærket har gjort rede for. Det skal jeg ikke gentage.

Jeg skal blot stille arbejdsministeren et enkelt spørgsmål. Når han i de sidste sætninger af sin tale sagde noget om mulige foranstaltninger, nedsættelse af arbejdstid, betalt frihed til uddannelse og regulering af overarbejde, er det store diskussionspunkter hver for sig, som jeg som CD'er må sætte en række spørgsmålstejn ved. Men så siger han også til slut noget om en mere fleksibel placering af arbejdstiden. Kunne arbejdsministeren måske komme lidt dybere ind på: er det pludselig en åbning over for begrebet deltid, temporære arbejdsopgaver og mindre strikse restriktioner over for skæv arbejdstid, altså noget, der virkelig ville imødekomme det levende livs mangfoldighed og den helt forskelligartede trang, forskellige mennesker af forskelligt sind og i forskellige situationer har, således som vi har set det i Sverige og andre steder med ganske gode resultater? Er det noget i den retning, arbejdsministeren tænker på, eller er det bare for at pynte lidt på lagkagen til sidst med en ekstra klat flødeskum? Det kunne være sjovt at vide, om der ligger nogle mere konkrete refleksioner bag.

CD har aldrig haft gåsehud over en stor offentlig sektor. Jeg læste forleden dag i Poul Hammerichs »Danmarkskrønike«, at då fremskridtspartiet blev dannet, var et af manifestpunkterne hos hr. Glistrup afskedigelse af 90 pct. af de ansatte i den offentlige sektor. Han ville kun beholde 10 pct. Jeg gad nok se, hvor vi havde været henne, hvis man havde slået ind på den vej. Nej, vi har aldrig bebrejdet offentligt ansatte, at de er det. De har ikke gjort andet end at søge de stillinger, som det offentlige har opslået, og på de vilkår, som det offentlige har fastsat. Vi tror ikke, at de er ringere i moral eller kvalitet, end andre er – det kommer i hvert fald da

højt an på de vilkår, man giver de forskellige grupper – og vi har ingen frygt ved en stor og dygtig offentlig sektor; vi har også været med til at bevilge penge hertil gang på gang, både når vi har været i forlig om finansloven og i andre situationer.

Men det er naturligvis ikke ligeegyldigt, hvad man bruger disse stillinger og disse midler til, det siger sig selv. Jeg skal blot for nu at holde mig i nogen grad til dette arbejdsnotat nr. 18 sige, at vi ud af notatet har læst noget i retning af, at man deri tilslutter sig tanker, som CD gennem mange år har fremsat, og som især Håndværksrådet har støttet, nemlig at man bruger offentlige midler til vedligeholdelsesfradrag, det være sig i indtægten eller i skatten, for forbedringer af private boliger. Det tror vi giver arbejde og blivende værdier.

Vi tror også, at en del investeringer i den offentlige sektor ville være gunstige, når vi taler om kommunikation. Jeg tænker her på infrastrukturen: veje, broer osv. Statsministeren har til vor store glæde for nylig omtalt Storebæltsbroen, som vi jo har hamret og hamret løs på i årevis. Så har jeg godt nok set, at man i Korsør og Nyborg og visse andre steder siger: ja men det vil jo skabe arbejdsløshed på længere sigt, fordi der så ikke skal bygges færger, og der skal ikke bemannes færger og modtages færger. Det sagde man ikke, da man byggede den første og den anden Lillebæltsbro, og det sagde man ikke, da man byggede Størstrømsbroen og de mange, mange andre kortere broforbindelser, vi har her i landet. Så skal vi jo tilbage til at bruge spaden og teskeen, hvis man ikke vil tage moderne opfindelser og de bedst mulige midler til kommunikation i brug.

Vi tror også, at vejnettet med stor fordel vil kunne benyttes til den omskabelse af dagpenge til ledige til løn for meningsfyldt arbejde, som statsministeren talte om for halvandet år siden. Vi tror simpelt hen ikke, at vort vejnet er bygget til de tunge lastbiler og de mange busser, der i dag kører på dem; vi tror, at der her gives et fornuftigt arbejde, som har mening, og som har blivende værdi for samfundet, og vi vil gerne tilsige, at CD nu som før vil se med velvilje på en lempelse af lånelofterne for amter og kommuner, således at disse får lejlighed til at hjemtage billigst mulige udenlandske lån til sådanne øremærkede formål. Vi forestiller os da helt